

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 4.

IGO GRUDEN:

BARKOVLJE.

Kot bi pred burjo se v zavetje skrile
na begu ptice, — v bregu bele hiše
na pašne, kjer od morja veter diše,
med trte so in oljke se spustile.

Pred njimi Barkovljanke razgrnile
so bele srajce... v solncu malo više
nad latniki po oknih nagelj rdi še —
za koga roke so ga tja vsadile?

Mož v plavžih škedenjskih ves dan se trudi,
v tržaški luki žaklje fant prenaša,
dekle na Rdečem mostu rože nudi:

iz Barkovlj, kjer moj jezik ne ugaša,
ker izdajic dojile niso grudi,
zajeda v Trst se kri in zemlja naša.

RAD. PETERLIN-PETRUŠKA:

NA SAMEM.

Sinoči sem bil zunaj, tam v dolini
ob stezi, kjer sred snežnega prostora
stojita moško dva košata bora,
edini madež v beli vsej praznini.

V vrhah zelenih njih dva črna vrana
sta prenočišče varno si iskala
in krokala, kot da bi v goste zvala
iz dalje sive tretjega gavrana.

In gledal sem jih, mislil sam pri sebi:
Prijatelj tu prijatelja je našel,
ti čisto sam, brez druga sem si zâšel,
ne toži živi duši se po tebi...

„Ej, potnik večni, kaj mi tavaš v zmoti!?“
mi zašumela burja je vesela
in me z rokami mrzlimi objela,
„Odkar živiš, že tulim ti nasproti!“ — *Petrovške*

: tako po modernem temen - upajmo, da me gaida

IGO GRUDEN:

KRIŠKA DEKLETA.

Razcvele nageljne in tublje bele
na tesnih nedrih, ki gorkó kipijo;
široka krila židana šumijo
kot grešne misli mimo bi hitele:

Križanke srečam v lica zagorele,
kjer ob nedeljah godci se glasijo;
do mraka po brjarju se vrtijo,
zvečer domov hitijo zakasnele.

Med tednom videl sem jih mreže plesti,
ko v kriškem portu stale so čakaje,
v rešetih ribe v Nabrežino nesti,

hitel sem ž njimi v Trstu do postaje,
a ko sem v noči srečal jih po mesti,
takrat nad njimi jokal bi najraje.

*utje. A ko si prebral - spominjaš se prejšnja. Odgovor
: ga misli: Notri bo
os. kva ha; a je, mislika vam bratila
3 jito velja o "Parkovljah"*

4/6920